

Tervemenoa herra Voutilainen

Koleat kelit vähän hillitsivät kesäteatteri-intoa. Siksiäpä menin vasta vähän myöhemmin katsomaan Kirakan kypsyneen esityksen. Viimeisenä viikonloppuna säät todella hellivät.

Ohjaaja Arto Lindholm oli kertomansa mukaan kaivanut kauan laatikossa lojuneen käsikirjoituksen, jonka on kirjoittanut suomalainen vanhemman polven tekijä Matti-Juhani Karila. Hän on jonkin verran tunnettu elokuva- ja TV-dramaturgina, mutta hänen näytelmistään ei paljoa löydy mainintoja.

Karilan näytelmästä Welcome to Kälkyä Mr. Woodson mainitaan, että se on kesäteatteriin kirjoitettu komedia, jonka pitäisi nostaa tapetille pienten kuntien näivettyminen. Kesäteatterikomedia olisikin mainio keino narrata päättäjät pohtimaan vakavaa asiaa.

Näytelmä on reippaat 30 vuotta vanha. Se esitettiin Salossa jo tuoreeltaan. Kirjailijan ideasta ei oikein tiedä. Oliko tarkoitus kätkeä Kälkyän taakse oikea viimeisiään vetlevä paikkakunta? Vai oliko tarkoitus, että nimen voisi vaihtaa kulloiseenkin? Kirakassa oli valittu jälkimmäinen.

Tulihan siinä haikea olo tällaiselle muualta muuttaneellekin, kun vanha vaakuna ja muut tutut kunnan tunnusmerkit vilahtelivat. Ja alussa maakuntalaulukin kajahti kirkkaasti. Monet paikat ja nimet toivat mielen kymmenen vuoden takaiset olot. Tekijöiden hyvin oivaltama paikallisuus toikin pointtia. Vielä kun olisi enemmän praakkattu pernjä murret.

Perniössä oli lanseerattu ideakilpailu kunnan tunnettuuden parantamiseksi. Uutinen oli levinnyt Amerikkaan asti, ja sikäläinen elokuvamies oli ilmoittautunut kilpailuun. Hänet tietysti valittiin. Näytelmän huipennusta oli puffeissa varjeltu, mutta kyllähän sen nyt tajusi alkumetreillä, että huijari tässä oli iskenyt.

Jenkki Mr. Woodson, jonka nimi taisi näytelmässä esiintyä kymmenessä eri muodossa, olisi voitu tehdä uskottavammaksi. Näytelmän henkeen sitä vastoin sopi, että kunnan päättäjät ja virkamiehet esitettiin pölvästeinä.

Vanhat luotettavat sotaratsut Jyrki Nurmi ja Paula Lehtinen pitivät menoa koossa. Amerikan eläjä, kunnanjohtaja ja pari muuta virkailijaa poukkoilivat sinne tänne. Mika Virtanen veti piuhoihinsa sotkeutuvan teknikon osan hienosti.

Meillä elää sitkeästi myytti, että kesäteatterissa pitää näyttää kannikaloja ja krapulaisia ja että tohelointi huvittaa vesiselviä katsojia. Tähän tyyllilajiin panostetaan kuulemma jo näyttelijäkoulutuksessa. Se kun on niin haastava taiteenlaji.

Miten sitten vakavampi kasvatustehtävä onnistui? Näytelmän tarina on typerä, ja kuntalaiset tehdään siinä tompeleiksi. Jos joku asioiden kulkuun vaikuttanut näki näytelmän, hän toteasi tuota pikaa, että tehtiinpä viisaasti. Kuntia yhdistämällä ei tapeta pikkupaikkoja vaan turvataan niiden elo. Yksinään ne näivettyisivät varmasti.

Ohjelmalehtinen oli tehty taiten. Siihen oli kirjoitettu vinkeä kokousmuistio näytelmän suunnittelusta. Huolestuttiin, miten pärjätään ilman Arvo Malinia. Toisaalla ohjelmassa kiitettiin tyylikkäästi tätä tukipilaria 30 kesästä. No, ihan kaikki ei sentään ollut mennyttä. Arvo myi makkaraa.

No, tässä tuli vähän nirsoilua. Yli 20 kertaa on kuitenkin tullut suunnattua Kirakan katsomoon. Kokemukset ovat kerta kerralta jääneet mieleen, pääosin mukavina. Ainahan ei voi onnistua kuten vuonna 2001, jolloin hiljakkoin edesmenneen Dario Fon Perhoshiiruli hurmasi!

Näissä tunnelmissa ensi kesää odotellen.

pajen